

COLLECTION OF SCIENTIFIC PAPERS

ISSUE
№40

1ST INTERNATIONAL SCIENTIFIC
AND PRACTICAL CONFERENCE

**THE INTEGRATION
OF RESEARCH,
INNOVATION
AND ECONOMY**

OCTOBER 8-10, 2025
SEVILLE, SPAIN

ISU

INTERNATIONAL SCIENTIFIC UNITY

1st International Scientific and Practical Conference
**«Modern The Integration of Research,
Innovation and Economy»**

Collection of Scientific Papers

October 8-10, 2025
Seville, Spain

SECTION: INFORMATION TECHNOLOGY AND CYBERSECURITY

ЦИФРОВЕ ЗБЕРЕЖЕННЯ ТА ЕЛЕКТРОННЕ ВРЯДУВАННЯ: МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД І УКРАЇНСЬКІ РЕАЛІЇ

Деркач Тетяна

к.т.н., доцент

Чурікова Валерія

здобувач вищої освіти

Національний університет «Полтавська політехніка
імені Юрія Кондратюка», Україна

Проблема збереження цифрових ресурсів є невід'ємною складовою організації сучасного цифрового середовища. Як створення цифрових копій аналогових матеріалів, так і формування «природно цифрових» об'єктів вимагає фіксації технологічних процедур, адже критично важлива інформація часто доступна лише на етапі їхнього створення. Відсутність продуманої стратегії збереження може призвести до значних витрат і втрати матеріалів, що унеможливує ретроспективне відновлення. Методи цифрової археології, хоча й існують, не гарантують повної результативності, тому ключового значення набувають превентивні заходи: контрольоване середовище, регулярні оновлення, резервне копіювання, дотримання стандартів і належних процедур. Ефективність збереження визначається не лише технічними, а й організаційними рішеннями, що потребують ресурсів, кваліфікованого персоналу та часу. Цінні рекомендації у цьому напрямі надає проєкт ERPANET.

Історичний розвиток цифрових мереж демонструє поступову еволюцію від закритих військово-наукових систем до відкритих демократичних комунікаційних просторів. Так, Arpanet (1969), створена Міністерством оборони США, забезпечувала ієрархічну модель обміну інформацією, тоді як Usenet (1979) стала прикладом відкритої мережі, орієнтованої на спільноти за інтересами. Цей досвід підтвердив важливість балансу між захищеністю та відкритістю цифрових систем.

Цифрове збереження трактується як комплекс стратегій і процесів, спрямованих на довгострокову доступність, цілісність та автентичність цифрового контенту. Найкращі практики включають використання відкритих форматів, регулярне резервне копіювання, географічно розподілене зберігання, підтримку метаданих, моніторинг стану матеріалів і міграцію на нові платформи. Це є критично важливим для збереження наукової, культурної та соціальної спадщини.

У контексті цифровізації державних процесів формується концепція цифрової держави, яка спирається на електронний уряд, відкриті дані, цифрову

ідентифікацію та кібербезпеку. В Україні цей напрям активно розвивається через портал «Дія», електронне декларування, відкритий бюджет і податкову звітність. Позитивним прикладом є проєкт ГО «Золотий Вік України» – «Освітній простір» для засуджених, що демонструє інклюзивні можливості цифровізації. Водночас залишаються проблеми: недостатня інфраструктура, кіберзагрози, цифрова нерівність, обмежене фінансування та відсутність єдиної стратегії цифрового розвитку.

Міжнародний досвід свідчить, що успіх цифровізації залежить від стратегічного планування й залучення громадян. Естонія стала зразком ефективного e-Government завдяки системі електронної ідентифікаційної картки, яка забезпечує доступ до послуг, електронне голосування та захист даних. Розвиток концепцій Smart City та Intelligent Community у містах світу (Оттава, Дублін, Таллінн) показує, що ключовими чинниками успіху є інфраструктура, цифрова грамотність, інноваційність та активна участь населення.

Для України перспектива формування цифрового суспільства пов'язана з розвитком інфраструктури на рівні громад, підвищенням цифрової грамотності та впровадженням смарт-рішень у містах і селах. Це дозволить не лише забезпечити збереження інформації, а й створити інтегроване середовище для сталого розвитку та підвищення якості життя.

Висновки.

Збереження цифрових ресурсів і цифровізація державного управління є взаємопов'язаними процесами, що формують основу сучасного інформаційного суспільства. Ефективне поєднання технічних і організаційних стратегій забезпечує довготривалу доступність культурної та наукової спадщини. Водночас розвиток електронного уряду та смарт-урбанізації сприяє підвищенню прозорості, ефективності й інклюзивності управління. Перспективи України у цій сфері залежать від формування єдиної державної стратегії, міжнародної співпраці та активної участі громадян у цифрових трансформаціях.

Список використаних джерел

1. The Digital Preservation Handbook / Ed. by N. Beagrie. – 2nd ed. – Digital Preservation Coalition, 2016. – 322 p.
2. National Digital Information Infrastructure and Preservation Program (NDIIPP). Preserving Our Digital Heritage. – Washington: Library of Congress, 2010. – 144 p.
3. Lavoie, B., Dempsey, L. Thirteen Ways of Looking at... Digital Preservation // D-Lib Magazine. – 2004. – Vol. 10, №7/8. – DOI: 10.1045/july2004-lavoie.
4. European Commission. eGovernment Action Plan 2021–2027. – Brussels: European Union, 2021. – 45 p.
5. E-Governance Academy. E-Governance in Practice: Lessons from Estonia. – Tallinn: EGA, 2019. – 122 p.
6. Дія. Портал державних послуг України. – URL: <https://diia.gov.ua> (дата звернення: 01.10.2025).
7. Цифрова адженда України – 2020: Концептуальні засади (версія 1.0). – Київ: Міністерство цифрової трансформації України, 2016. – 96 с.